

שנה טובה וקטיטה מרובה

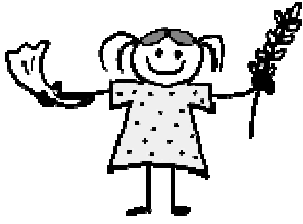

ערב ראש השנה תשע"ב

עלון פנימי ע"ב/1 כ"ח באלול תשע"ב 27 בספטמבר 2011 givaton@ghm.org.il

נשבית ישלום!

כמה מילים לחגים

אנו נמצאים כיום בפני מספר צמתים מרכזיים וחשובים של החלטות אשר ישפיעו בצורה רבה על עתיד הקיבוץ והחיים בו. סוגיות מרכזיות כגון: עלות הקליטה, אופי השכונות הנבנות, ושיוך דירות, עולות כיום על סדר היום לקראת הכרעה. מה שפעם היה נראה רחוק ולא על סדר היום, נראה היום קרוב ומוחשי מתמיד ולכן גם הוויכוח וחילוקי הדעות בנושאים אלו עזים וקולניים מתמיד. בכל זאת אני מבקש מכל אחד הנוטל חלק ומנסה להשפיע בסוגיות אלו לנסות ולשמור ככל הניתן על שיח תרבותי והוגן, תוך היצמדות ככל הניתן לעובדות, נתונים והחלטות אשר התקבלו. אני משוכנע ששמירה על עקרונות אלו ועל כבוד כל הנוטלים חלק בשיחה, יוביל אותנו לקבלת ההחלטות הנכונות ויוציא אותנו בסופו של דבר חזקים ומחוזקים מתהליכים אלו.

אנו נמצאים בתחילתה של שנת השמונים לעלייה על הקרקע של קיבוץ גבעת חיים, מתוכם בעשור האחרון עברנו שינוי והפכנו לקיבוץ מתחדש. אפשר לומר כי לאחר השנים הראשונות של השינוי, בהן רוב החברים עשו לביתם בלבד, בשנים האחרונות שבה ההכרה וההבנה של חשיבות הסביבה בה אנו גרים, שימור אופיה, איכותה והיתרונות אשר אנו מפיקים ממנה. במסגרת זו ניתן לציין הסכמה הולכת וגוברת של חברים ובנים ליטול חלק בפעילויות בעלות אופי התנדבותי, הכרה בחשיבות איכות הסביבה והנוי בקיבוץ, השקעה גוברת בתחזוקה ובשיפוץ מבני ציבור ועוד. לתכנון אירועי שנת השמונים אנו נמצאים בעיצומו של תהליך אשר בתכנונו שותפים חברים רבים – אני רוצה לנצל הזדמנות זו על מנת לקרוא לחברים המעוניינים אף הם ליטול חלק בתכנון או להציע הצעות – לפנות עם רעיונותיהם לרכזות התרבות ענבר פטרקובסקי וחגית יוסיפון.

לסיום, בצירוף הבעת תקווה לסלילה מהירה ובטוחה של מעגל התנועה בכניסה לקיבוץ אני רוצה לאחל לכולנו –

שנה טובה ומבורכת

אלדד מגל

ישיבה מס' 9 6 בספטמבר 2011

משתתפים
אלדד מגל, ישי רודניק, אלון אלטר, איתן קרסנטי,
אלדד גיל, ארנה חיים, אלון שפיצר.
חסרים
צבי מנבר, מיכאל ויזל, תמר מגל, דוד עין דר.

משתתפים מהנהלת קהילה: יניב בן צבי, בתיה אתר, אסתי מנור, שאול
אתר, נילי קפלן, אסנת גורן.
יו"ר הישיבה אלון שפיצר

עלות תשתיות לחיוב נקלטים – מוזמנים: גיורא גור, עירית מורן,
עקיבא, אורי אריאלי

אושרו ההחלטות הקודמות:

עלות התשתיות שהוגשה ע"י אמפא לפרויקט כולל דרכים תחולק לפי 92
יחידות דיור במגרשים הלא מבונים. המחיר למגרשים המבונים יהיה זהה
למחיר שנקבע למגרש לא מבונה.

קליטה – בניה – חופש הדיבור – פרסום חוטא לאמת – ומה שביניהם

לאחרונה פורסם בגבעתון מאמר הקורא לעצור את תהליך קידום הבנייה שמשמעו לעצור את הקליטה, וכן פורסם באופן פרטי דף הסתה נגד ההנהלה. המאפיין את שני הדפים שימוש ציני בחלקי מידע וקביעה נחרצת של עובדות, שבחלקן הקשר לאמת קלוש ביותר אם בכלל קיים, והכל תחת חופש הביטוי...

תהליך הקליטה הינו התהליך החשוב ביותר בו עוסקות הנהלות הקיבוץ בשנים האחרונות. תהליך גיבוש ההסכמות של תקנון הקליטה והסכמי הקליטה היה ארוך רק משום שקשה להגיע להסכמות בין החברים. על-מנת לקלוט ברור לכל שצריך לבנות. כדי להגיע ליכולת לקבל היתרים פועל הקיבוץ מספר שנים בתחום התכנוני, שלא כמו בקיבוצים אחרים שהחלו את התכנון והטיפול בהיתרים לאחר התקשרות עם יזם/קבלן. בגבעת חיים הוחלט לממן את התהליך ולהגיע להתקשרות קרוב מאוד ליכולת להתחיל לבנות.

משך בחירת היזם לקח חודשים ארוכים. נבדקו הצעות ואפשרויות שונות באופן יסודי, כל הגורמים החיצוניים שמלווים את התהליך ציינו את ההתנהלות המקצועית של הקיבוץ והחברים שעוסקים בנושא. כל ההחלטות התקבלו בישיבות משותפות של ההנהלות ופורסמו בפרוטוקולים לציבור. ההסכם עם אמפא קרוב לחתימה, הנהלות הקיבוץ החליטו כמדיניות שהקיבוץ לא לוקח סיכונים וקופת הקיבוץ ותקציב הקהילה לא יהיו מקור למימון הפרויקט. להחלטה זו משמעות ברורה: כל עלות הקליטה והבנייה תחול על הנקלטים! לא הגון לתקוף את מבצעי המדיניות, שלדעתי נכונה וצודקת, רק בגלל שלפלוני דעה אחרת. שתיקה של החברים כמוה כהסכמה לאלימות מילולית ברמה נמוכה נגד הנהלות הקיבוץ, אלימות שתחילתה במאמרי שטנה וסופה מי ידע?

הקושי לקבל החלטות בנוגע למחירים בהם יחויבו הנקלטים נובע רק מתוך המאמץ להקים את הפרויקט על-פי התכנון במחירים הטובים ביותר. העלות לנקלט טרם הוחלטה וסוכמה עם אמפא וכבר יש חברים שמנפנים במספרים. הקביעה שעלות התשתיות המתוכננות יקרה בהשוואה למקומות אחרים הינה במקרה המצער חוסר הבנה, ובמקרה הגרוע לא אמת. מי שבחר באמת וכנראה זו אינה הדרך המועדפת על חלק מהכותבים, טוב היה אם היה משווה בין מוצרים זהים, אך בשם ההתלהמות כנראה שהכול מותר. אולי גם האמת היא אופציה? או שבשם הרצון לשכנע לשנות את מדיניות הקיבוץ שהקליטה אינה על חשבון תקציבי הקיבוץ, הכול מותר? לדעתי המחירים שמתגבשים בפרויקט הינם הגונים, ריאליים ומשקפים את המחירים הקיימים היום. מחירים אלו, אם ייחתם ההסכם מבוססים על תכנון והינם תולדה של תהליך מקצועי, בו לקחו חלק מהנדסים מומחים וכל הנוגעים בנושא הבנייה בקיבוץ, ומו"מ ארוך מלווה ביועצים מומחים. וחשוב לא פחות המחירים בפרויקט ברי מימון על-ידי מרבית המעוניינים להיקלט. הנהלות הקיבוץ נחשפו לאורך התהליך לכל מורכבותו, ופרטי התכנון והביצוע הנדרשים על-ידי הרשויות והתכנון. אין אף לא מעט אמת באמירות של חוסר שקיפות!

שמאות הבתים בוצעה על-ידי שמאי מקצועי, שערך שמאות דומה בכ-150 קיבוצים. האם כולם טועים? נכון, השמאות לא נערכה לפי מחיר שבין מוכר מרצון לקונה מרצון, אלא על-פי החלטות צוות השיוך בראשית התהליך בהתאם לשווי המבנה על-פי מצבו. על ערך הבית הושחתו מילים רבות, בדבר אחד אין כל ספק למי שהאמת הינה חשובה לו: המחיר שנקבע

לבתיים אינו משקף את כל השווי ויש בו ערך מתנה גבוה לנקלט. זו ככל הנראה ההחלטה המתגבשת. לא לי הזכות לקבוע מי מהגישות צודקת, אבל לטעון לחזירות וקפיטליזם, זהו עיוות זועק לשמים. מחיר הבתיים המבוניים לנקלטים הינו הביטוי המובהק ביותר להעברת רכוש הקיבוץ לחלק מהנקלטים לא על-פי ערכם הכלכלי של הנכסים אלא במחירים "סוציאליסטיים"!

לא רק האמור לעיל, אף הפרשנות שעלות התשתיות במגרשים הלא מבוניים תחלק גם על המגרשים המבוניים נידונה בהנהלות ולא התקבלה. כספי התשתיות של המגרשים המבוניים מיועדים על-פי ההחלטות לשדרוג התשתיות הקורסות ביישוב הוותיק. למיטב הכרתי את המציאות הכלכלית של הקיבוץ, זו החלטה נכונה שתאפשר לקיבוץ להעלות את איכות החיים של כל החברים לרבות כמובן הנקלטים, ללא אפליה אל מול הנקלטים למגרשים הלא מבוניים. קבלת העמדה שתשתיות הבתיים המבוניים יהוו מקור לתשתיות במגרשים הלא מבוניים ועל-ידי כך הקטנת העלות לנקלט, מחייבת את הקיבוץ להביא מקורות כספיים של הקיבוץ ולדחות את ביצועו לזמן בלתי ידוע מחד ולהשאיר את הקיבוץ הקיים עם תשתיות ישנות, בחלקן על סף קריסה.

מי שמציע היום עיכוב הפרויקט זורה חול בעיני החברים, (ואולי גם מונע מאינטרסים של חברת בנייה שהקים ארגון קניות ארצי!). המו"מ עם היזם מורכב ואנו עושים את כל הניתן להגנת הקיבוץ והנקלטים. הסיכומים יובאו בעתם לדיון ולאשור ההנהלות. הקביעה שמתחזה לעובדה "לאור הניסיון הרע של קיבוצים עם חברת אמפא" מתאימה לכל היותר לדעתו של פלוני בקיבוץ ולא למיטב ידיעתי לעמדת הקיבוץ. בכל מחלוקת ראוי גם להבין על מה חילוקי הדעות, וזאת רק כדי לקבל החלטות על בסיס העובדות והאמת.

מי שחשיבות השיח הציבורי באופן הגון חשובה לו צריך להתנער מהפרסומים שיצאו לאחרונה, לדבוק בעובדות ולומר אמת גם אם דעתו לא התקבלה. הפיכת ההנהלה לשק חבטות, במקום ביקורת בונה ושיחה לא תוביל לשום מקום למעט הרס עצמי, ודחיית הקליטה המיוחלת.

אלון שפיצר

יו"ר כלכלי – אחראי פרויקט הבנייה

חילופי תפקידים

ראיון היכרות עם ישי רודניק רכז המשק החדש

איך נכנסת לתפקיד?

התחלתי לפני ארבעה וחצי חודשים. במשך החודשים מאי ויוני עברתי חפיפה מאד מסודרת עם אלון שפיצר, וב-1 ביולי לקחתי את העניינים בידיים.

מה מצאת, איזה סוג של משק קיבוצי?

מצאתי קיבוץ מאוזן, שמתנהל כלכלית נכון, עם מערכת מסודרת, נהלים ברורים והרבה חשיבה להמשך – ואני די מכיר קיבוצים גדולים שעברו הפרטה: בארבע השנים האחרונות אני רכז משק בדליה, קיבוץ בינוני גדול, 350 חברים, עם עסקים גדולים. אגב, בדומה לכם, הם כרגע לא מקבלים לחברות את בניהם, בגלל תהליכי הקליטה והבנייה לבנים. אני עצמי בא מקיבוץ שיתופי, בינוני, 200 חברים, ובנים שרוצים לחזור לקיבוץ.

איך אתה מרגיש להיכנס לנעליים של אלון שפיצר?

אמרת את זה נכון: אלון השאיר נעליים מאוד גדולות, ואני חושב שיש לי עוד הרבה ללמוד ולצבור ניסיון. הוא עשה פה עבודה ברוכה, וזה לא קל בקיבוץ, הרי החברים הם הבעלים ומקבלי ההחלטות. אתה לא יכול להגיד למי שלא סר למרותך: "לא מוצא חן בעיניך – אתה יכול ללכת". בקיבוץ זה לא עובד, צריך להתחשב בכולם, להבין את כולם ואז לרתום אותם לעגלה שלך. יש הרבה מאוד קונפליקטים ואינטרסים שחוצים את המדיניות שאתה רוצה להוביל.

אלון משאיר פה מקום מסודר ומאורגן, בהיבט של הניירת, בצד הכלכלי וגם בהתנהלות. אני מתחייב לשמור על ההישגים האלה, וכמה שאני יכול גם לשפר.

לחבר בגבעת חיים עדיין קשה להבין את חלוקת התפקידים בינך לבין אלון שפיצר – האם תוכל להסביר?

היום נהוג בקיבוצים, בדומה לארגונים אחרים להציב בראש הפירמידה יו"ר – יושב ראש, לפעמים יו"ר כלכלי, לפעמים יו"ר של כל הקיבוץ ולפעמים יו"ר חברתי או אחר. בגבעת חיים התקבלה החלטה על יו"ר כלכלי, שתפקידו העיקרי לראות ממעוף הציפור את הנהלות הארגון כלפי מטה. משמעות הדבר עבור אלון, לא לעסוק בשוטף אלא לראות נקודות שמצריכות התערבות שלו, נקודות שהוא רוצה להוביל ברמה האסטרטגית, בשונה ממני, שאני עוסק בכל הדברים השוטפים ומוציא אותם אל הפועל. במילים אחרות, אלון הוא אחרון הפוסקים ואחרון החותמים בכל ההתנהלות הכלכלית של הקיבוץ. נוסף לכך, אלון אחראי על הקמת השכונה החדשה. יום בשבוע הוא עוסק רק בענייני השכונה, ויום בשבוע הוא מרכז את העניינים הכלכליים של גבעת חיים מאוחד. זהו גם היום שאנחנו יושבים ומתאמים דברים.

אתה רכז משק או רכז עסקי?

בואי נעשה בזה פעם אחת סדר: "רכז משק" או "מנהל עסקים" או "מנהל עסקי" – ההגדרה שונה מקיבוץ לקיבוץ.

לקיבוץ יש עסקים, חלקם חקלאיים, חלקם תעשייתיים וחלקם אחרים. הגדרת התפקיד שלי היא רכז משק/עסקים.

האם באחריותך, נוסף לענפים החקלאיים גם גת, לימת, מים שדה, מוסך ולכל הרוחות?

למעשה כן, בכל הקשור בפעילויות העסקיות/כלכליות של גבעת חיים. כמו כן, לקיבוץ יש מעורבות בתאגידים חיצוניים, למשל, גרנות, גד"ש חפר וכיו"ב. בחלקם אלון עוסק ויש שאני עוסק.

בגת, אלון יושב כדירקטור וכנציג הקיבוץ בדירקטוריון המפעל, ובדברים השוטפים המשיקים לקיבוץ אני מתעסק – מקרקעין, מים, כבישים, וכן כוח אדם שקשור בקיבוץ.

בלימת, אלון הוא יו"ר החברה, ואני חבר בדירקטוריון. אני עוסק בענייני מים, מקרקעין וכוח אדם פנימי... גיורא אלוני המנכ"ל, מתוקף תפקידו עוסק במרבית הנושאים התפעוליים והמנהליים הקשורים במפעל.

מי אחראי לעסקי הקהילה ומי גזבר הקהילה?

תפקידי כולל גם אחריות לעסקי הקהילה ולחלק מענפי הקהילה, למשל המרכול, מרפאת השיניים, נוי ועוד...

אני גזבר הקיבוץ והקהילה. בקיבוץ שאני מכיר אלה שתי פונקציות נפרדות, בגבעת חיים מנהל העסקים הוא גם מנהל הכספים, וכן אחראי על כספי הקהילה. אין זה סותר את העיקרון של הפרדת המשק מהקהילה – הדברים לא מתערבבים: בעסקים לכל פירמה יש חשבון נפרד, והקהילה מתנהלת בחשבונות נפרדים. תיאורטית, ניתן להעביר סכומי כסף מחשבון לחשבון, אבל רק באישור ובחתימה של שניים ממורשי החתימה בקיבוץ.

לדעתי, הפעילות העסקית הגדולה של הקהילה היא השכרת הדירות ומבנים עסקיים.

האם באחריותך גם משאבי אנוש ומשכורות?

עם כניסתי לתפקיד, התברר שמקימים פה מערכת משאבי אנוש חדשה, ובינתיים גם נמצאה מועמדת בהחלט מתאימה לאיוש התפקיד. כפי שאני רואה את הדברים, מזל מיוסט יועצת השכר, תמשיך לתת ייעוץ בנושא שכר העובדים. בסופו של דבר, בתחום שלי אני זה שמחליט על המשכורות.

המשרה של מנהלת משאבי אנוש רצויה ונדרשת במערכת הקיבוצית, על-אף שבחלקם הגדול של הקיבוצים שעברו הפרטה הנושא הזה הצטמצם. רכזת משאבי אנוש לא בהכרח צריכה לאיש תפקידים וצוותים, אלא לתת מענה מקצועי למגוון נושאים

בניהול המשאב האנושי, שהוא לדעתי היקר והחשוב ביותר בקיבוץ.

עם מי אתה עובד, האם יש לך צוות חשיבה?

יש צוות תיאום, שמתכנס אחת לשבוע, והוא הגוף שאיתו אני מתייעץ בכל דבר ועניין. בצוות יושבים יו"ר האגודה (שכרגע חסר), מנהל הקהילה, רכז המשק – ואם נדרש, גם היו"ר הכלכלי. זהו צוות חשיבה והתייעצות, שלמעשה מנהל את הקיבוץ. הגוף הזה לא אמור לקבל החלטות, אלא לעסוק בדברים השוטפים, אם כי לעתים, בנושאים רגישים במיוחד, הוא גם מקבל החלטות.

האם יש לך תוכנית לפתח את המשק, להוסיף פעילויות ומקומות עבודה?

תמיד יש מה לפתח, ואני שומע את זה גם בקיבוצים אחרים, השאלה למה הכוונה; בעידן ההפרטה, החבר אחראי לעבודתו ופרנסתו, והאמירה שהקיבוץ צריך להתפתח שייכת לעבר, לטרום השינוי. אם אומרים: אנחנו רוצים מפעל נוסף – אז אני שואל, מהיכן יבוא הכסף?

והרי יש את גת, עסק ענק שמשווע לכוח עבודה צעיר ורענן, ואני חושב שבעניין הזה צריך לעשות הרבה יותר. גם בתוך המערכת החקלאית יש מקום לקלוט עובדים, והכוונה שלי היא לבנים. בגבעת חיים מועסקים הרבה שכירים: בלימת, בגת, בבית שקמה, בנוי, בחינוך ואפילו בתפקידי ניהול. צריך לשאוף לכך שחברי קיבוץ יחליפו את השכירים. דיברתי בגת עם המנכ"ל ועם מנהלת משאבי האנוש, יש להם עניין ורוצים לאפשר ככול שניתן את שילובם של בני הקיבוצים במפעל. נכון שכל צד צריך לתת עדיפות לעניין אבל בהחלט יש מקום לקלוט את צעירי ובני הקיבוצים במפעל. ויש לנו כעשרים תאילנדים, רובם עובדים בגבעות החורש... הכוונה שלי לעשות את המרב. עם זאת, צריך לזכור שהתייעלות לפעמים פוגעת ביחידים, ואני חושב שקיבוץ, גם לאחר הפרטה, צריך לדאוג לחברים ולבנים וזה צריך להיות בראש סדר העדיפות.

בעולם הגדול מרחפת סכנת משבר כלכלי נוסף. האם ירידות הבורסה מסכנות את החסכונות של החברים ושל הקיבוץ?

כן ולא. לא מסכנות את הקרנות של החברים, ב"מגדל" ובקרנות אחרות, אבל במידה מסוימת פוגעות ברווחיות הקופות בהן מושקע הכסף של הקיבוץ שהוא הרזרבה ליום סגריר חו"ח וכדי להבטיח את עתיד הפנסיות. הכסף הזה לא מושקע בקרנות סולידיות בעלות מרכיב סיכון גבוה, אבל יש בהן מרכיב "ריסקי". כל הקרנות בישראל נפגעו כתוצאה מהירידה הגלובלית, וגם הקרנות של הקיבוץ נפגעו במשהו, לא בקרן, אלא ברמת הרווח. שם המשחק הוא אורך הנשימה, ככול שהוא גדול – ולגבעת חיים יש – סביר להניח שהחסכונות יחזרו לתשואת רווח נאותה.

נראה שיש לך המון עבודה – מה המשכורת שלך?

14 אלף, ברוטו, עבור שלושה ימי עבודה מהבוקר עד הלילה, על אחריות מערך הכספים וניהול העסקים... את יכולה להוסיף שיש לי רכב – בעצם שני שלישי רכב, כי עלות החזקת המכונית שלי מתחלקת על שני קיבוצים (גח"מ ודליה) וכמובן כל ההוצאות הסוציאליות...

תודה על שיתוף הפעולה

בראיונות הבאים נדבר יותר על מטרות...

שאלה ורשמה דינה רמגי

פנסיה בראש

כבר שנים אני חרד: מה יהיה עלי כשאזדקן, מה אוכל ומה אשתה, שלא לדבר על מתנות לנכדים – כן ירבו.

החקלאות על הפנים, גת כבר לא שלנו, לימת מגמגמת שנים באושר – והנוי אוכל את כל החסכוניות בתיאבון הולך וגובר.

הרעיון היחידי הוא נדל"ן מניב, ושיקפצו לי הקשת המזרחית, המערבית או בית קשת. רעיון כביר, איני מבין איך אף אחד לא עלה עליו מלבדי.

נעטוף את גח"מ בשמלת בטון ומלט, נשאיר לקיבוצניקים בשמורה כמה חלקות דשא מוריקות, כדי שיוכלו להגיד שהם עדיין חיים בקיבוץ – ובא לציון גואל.

כמובן, את כל התהליך נמסך בדמגוגיה פראזיולוגית של צמיחה דמוגרפית, החזרת הבנים, הזרמת דם חדש וכו'. אבל בינינו, עדיף להם להישאר בשמורה, הרי אף קוצר דשא או פרדסן עם שלושה ילדים לא יעמוד בעלויות של הפרוור האמריקאי שנקים עם כמויות כאלה של בטון ואספלט, ואוטוסטראדת כניסה ועיגולי תנועה וחיבור לחוגלה וחיבור מנטאלי לכפר שמריהו.

בקיצור, נובורישים מהפזורה יממנו לנו את הפנסיה גם במחיר הפיכת גבעת חיים לעוד שכונה של חדרה.

מתנות לנכדים כבר אמרנו אבל מה יהיה אם גם כמה היי-טקיסטים שלנו ירצו להצטרף? נו, מה הבעיה, נפיל עליהם את ורד, קפלן ואתר. מי שישרוד אותם צריך להיות בוגר 299, 888, 8200 ו-007.

ואם אחרי הוויה דולרוזה הזה עוד יישארו כמה, נכניס להם מט סנדלרים עם מגרש חניה בתוך חצר המשחקים של הילדים.

גם כה השמאי טוען שיותר קל לשווק מגרשים עם חניה צמודה, אבל האם כל אותם הורים ישבו בחיבוק ידיים ויתנו לכל התהליך הזה של כאילו קליטת בנים להתנהל?

אל תדאגו, כשלא יהיה להם מה לאכול הם כבר יגידו לבנים: כשהקיבוץ גסס זרקתם אותנו לכלבים, אפילו חבילות מלוס אנג'לס לא שלחתם לנו, ועכשיו, כשאנחנו כבר כפר שמריהו אתם זוחלים על ארבע. אז אנא מכם, תשלמו על כביש כניסה, על תשתיות ששנים לא טופלו ועוד, כיד הדמיון.

נסים בר מלט

מי הזיז את הסוציאליזם שלי

מוקדש באהבה להורים שבניהם מתעתדים להיקלט בקיבוץ

הורה יקר.

אני מבין את רצונך בקליטה מהירה וחלקה של בנך בקיבוץ (קיבוץ?).

כל הזמן נערמים קשיים נוספים, תשלומים נוספים.

כמה פשוט ונחמד היה בקיבוץ של פעם להרים ידיים (עשרות, מאות ידיים) באסיפה בחדר האוכל – והופ 20 חבריה בני 18 הופכים להיות חברים ומי שיירצה בכך יוכל להישאר לתמיד. אוכל, חדר, מקום עבודה, הכל מובטח לנצח נצחים. הו כמה חכמים היינו (או טיפשים, תלוי את מי שואלים).

זה עבד לא רע כמה זמן (גם על זה אין הסכמה), אבל אתה זוכר מה קרה לנו?

מתישהו התחלנו להתקנא באנשים מבחוץ, היה להם אוטו, בית גדול, הם נסעו לטייל בחו"ל. הבנים עזבו בהמוניהם, לא רצו את השותפות הזו, היה עצוב, גם אנשים מתוכנו מאסו בה. לא רצינו לפרנס אחרים, הרגשנו פראירים, ניצלנו גם אנחנו את המצב שנוצר כדי לעשות לביתנו (הפרטי) על חשבון ביתנו (הקיבוץ). הקיבוץ נקלע לחובות. אלה שעזבו לא ששו לחזור, היה עצוב מאוד.

החלטנו לעשות שינוי. גם אני, כמוך, בחרתי לחיות בקיבוץ כמו שהיה ולא כמו שיהיה.

אבל זה לא עבד יותר. היינו בצניחה חופשית לקראת התרסקות כלכלית וחברתית כאחת.

אני יודע, השינוי הזה תפס אותך בזמן לא טוב, נתת את חייך למקום הזה, ויתרת על הרבה בשביל לשמור על הערך הזה של שותפות, בחלק גדול מהזמן נתת אפילו ככל יכולתך ודרשת כפי צרכיך, שהיו בסיסיים למדי.

פתאום אתה צריך לשנות הכל, אבל לשנות כיוון – מאוחר מדי. לפרוש – מוקדם מדי.

ובכל זאת צריך להסתגל לסגנון חיים אחר.

בעצם להתרגל לצורת החיים אותה בחר בנך כשעזב את הקיבוץ.

צריך לקבל את העובדה שה"ערך העליון" הוא כסף.

אתה נחשב אם אתה יודע לעשות כסף ואתה... איך נגיד... זה לא הצד החזק שלך.

אולי למדת משהו, אולי יש לך אפילו תואר ראשון, אבל זה לא היה חשוב כל עוד היית מתייצב בזמן לתורנות שמירה או חליבה או מכונת כלים והיית מתנדב לגיוסים, לקטוף תפוזים בשבתות, או לעשב כותנה ביום שישי אחה"צ. זוכר איך התגאית בשורת המדבקות הצבעוניות שנצנצו בהמשך לשמך על לוח המודעות?

אתה מוכרח להודות שזה די נחמד לא לדעת מי מעשב היום את הכותנה ולא להישרט ע"י ענפי ההדרים הקוצניים המגנים בעוז על ניסיונך להוציא מתוכם תפוז סרבן.

זוכר איך כעסת על כל אלה שהקדימו את זמנם וכבר אז בחרו להישאר במיטה בשבת בבוקר?

אולי זה מאכזב שדווקא העצלנים ההם צדקו, עובדה – היום כולנו נשארים לישון בשבת.

אולי תוכל להתנחם בכך שלא רק אתה הופתעת, עובדה – חנכנו ח"א חדש ב-84.

אבל היום, עשור לאחר שהחלטנו על השינוי הזה, הגיע הזמן להפסיק לכעוס, הגיע הזמן לקבל באהבה, גם אם לא בשמחה מלאה, את דרך החיים החדשה שלנו.

נכון, לא נותר כמעט זכר לסוציאליזם שניסית להגשים פה. נכון, זה הרבה יותר קפיטליזם ממה שצפית (גם אז טעית) ביום השינוי.

בוא לא נשכח: הבנים חוזרים כי עשינו את השינוי הזה. הם חוזרים רק לאחר שהתייצבנו כלכלית והם בעצמם לא היו רוצים שנחזור לקיבוץ של פעם, זה שהם עזבו, רק בכדי להקל עליהם את הקליטה.

הכספים שהם משלמים תואמים את תהליך השינוי שיצרנו פה, הם לא הולכים לחגיגות העשירון העליון או לטייקונים שירוויחו עוד מיליארדים. כך או אחרת הכספים האלה יחזרו לכיסם כשיתקבלו כאן לחברות.

והחשוב מכל, בריאותך ידידי. אם נתחיל לנהל פה מלחמות על כל שקל כאשר כל אחד מושך לכיוון שלו שהוא כמובן הצודק מכולם, אז אולי נרוויח כמה שקלים אבל נשלם יותר על תרופות.

אני מרשה לעצמי לנחש שכול אחד מאיתנו היה רוצה שחיי המקום הזה יהיו ארוכים יותר מחייו הקצרים ולהזכיר, לאו דווקא לך, אלא לכולנו, לקראת המאבקים שצפויים כאן:

לכסף אנחנו נותנים היום חשיבות יתר, כשיגיע יומנו, ניקח איתנו לשמיים (!) רק את נשמתנו ואף לא אגורה שחוקה אחת.

תרגיש טוב.

ארנון וולף

”זו ילדותי השנייה”

בדשאים המשותפים בשכונת לימונים אנו חוות את ילדותנו בשנית דרך משחקיהם של ילדינו וחבריהם לשכונה.

משעה ארבע אחר הצהריים מתחילה התרחשות:

הילדים מתאספים ולפי מזג האוויר והאווירה היומית, הם משחקים כדורגל בדשא המשותף רחב הידיים, הולכים לקרטוניה הקרובה אוספים קרטונים מסוגים שונים ובונים בעזרתם מחנה. משתילים, שנזרקו בקרבת הפח, הם מקימים ”משתלה” ו”מוכרים” פרחים. לעיתים הולכים לקפוץ בטרמפולינה המשותפת לכל ילדי השכונה ממוקמת בדשא ציבורי.

בחופש הגדול הכינו שני אבות בשכונה מגלשת מים מניילון גדול (כמו פעם...) וכל ילדי השכונה חגגו, שכן זהו דשא משותף וכולם מוזמנים.

בערבי הקיץ לפעמים מסיימים את היום בסרט ילדים על קיר המחסן ועושים מדורות משותפות.

כל זאת ועוד מתאפשר בעזרת השקט הנפשי שלנו, שניתן לנו בזכות מבנה השכונה, המושתת על שבילים מרכזיים וצרים ודשאים משותפים ורחבי ידיים.

אין מכוניות ברחבי השכונה, הילדים ואנו מרגישים מוגנים ובטוחים ויחד עם זאת כל שכן מכבד את פרטיותו של האחר.

בעידן בו כל אחד מתכנס בביתו מול מסך הטלוויזיה או המחשב, אנו נהנות לחוות עם ילדינו את משחקי הילדות של פעם: קלאס על שביל בטוח, קפיצה בחבל ומשחקי כדור, תוך שיתוף מגדול ועד קטן, כל אחד מוצא את מקומו (27 ילדים מגיל 0 עד 10). אנו ההורים יכולים לשבת בכיף על כוס קפה לשוחח, לצחוק ולצפות בחיוך גדול.

בתקווה גדולה, שנוכל לשמר אווירה זו גם בשכונת ההרחבה בה מיועדות לגור משפחות צעירות עם ילדים. ילדים שיחשו את הקיבוץ בכפות רגלים יחפות על דשאים רטובים, כמו פעם...

מזמינות אתכם להתרשם, לחוות ולהיזכר...

גל חן ליסר ונורית ברוש

שיטה משטה

לפני מספר חודשים, בעת דיון עם המועמדים הצעירים לקליטה הוזכר נושא האופי שיהיה לשכונה החדשה שתיבנה עבורם:

האם יהיו מגרשי חניה צמודים למגרש הבית וישללו אפשרות של שטח ירוק ושבילים בטוחים בין בתי השכונה, או האם יהיו חניות מרוכזות והיקפיות, כפי המקובל בשכונות הוותיקות בקיבוצנו ולפי התוכנית עליה הצבענו בקלפי.

בהקשר לנושא טען יו"ר הקהילה שכאשר הצבענו על חניות מרוכזות בשכונותינו, הצבענו גם על חניות פרטיות בשכונות העתידות להיבנות.

האומנם?! האם הפכנו החלטה שהתקבלה בקלפי ברוב ניכר (שני שלישים) ולא ידענו?! איך זה קרה?

מעיון בארכיון למדתי כי בסוף נובמבר 2004 הצבענו בקלפי על "עקרונות בסיסיים לתכנון היישוב". מתוך שתי חלופות התקבלה החלטת הרוב הגדול "בעד חניות מרכזיות והקפיות".

לאחר שלוש שנים, (בדצמבר 2007) הצבענו בקלפי על "אישור תוכנית הפרצלציה בקיבוץ". צוין שבתוכנית כלולה חוברת של תקנון מילולי בשם "תוכנית מפורטת עח/מק/17/11".

החוברת, כך צוין, נמצאת במזכירות. לקראת ההצבעה והאסיפה בנושא פרסמו למעננו מספר "סעיפים משמעותיים" מתוך החוברת הנ"ל. אף לא אחד הסעיפים שפורסמו היה קשור לתוכנית חניות.

לא נרמז ולא דובר על כך שבין הסעיפים שלא פורסמו ונדונו מסתתר סעיף שהופך את ההחלטה שהתקבלה לפני שלוש שנים. מתוך אמון במובילי המהלכים אושרה התוכנית בקלפי, למרות שפרטיה נשמרו במזכירות.

שיטה זו משטה ומטעה וכמובן אין לקבלה.

אל נסכים שיהפכו החלטות שהתקבלו ברוב גדול על-ידי הסתרת סעיפים הנוגעים להם. כאשר רוצים לשנות ו/או להפוך החלטות יש להדגיש זאת לקראת ובעת הדיונים על הנושא ולא להחביאו בין סעיפים בחוברת הנמצאת במזכירות.

המהלכים שנעשו פוגמים באמון הניתן במובילים אותם.

לסיכום: כדי לתקן תהליך מעוות זה של תכנון השכונות בקיבוצנו, יש להעלות בהקדם את הנושא לדיון באסיפה ולהדגיש את העובדה שייתכן שינוי מהחלטה קודמת. תנו לחברים להחליט; מדובר בקיבוץ של כולנו ובחלק חדש שיצטרף לשכונותינו.

כמו-כן, יש לתת לדיירים העתידיים לגור בהן להשמיע את דברם ולכוון לרצונם.

עדיין הכל הפיך, ויפה שעה אחת קודם.

שנה טובה

נאוה כהנא

כמעט קליטה

קודם כל ולפני הכל אנחנו שמחים לעדכן את החברים שלאחר תקופה ארוכה של עיכובים ודיונים והצבעות, תהליך הקבלה לחברות שלנו, בני הקיבוץ, מתקדם ומבשיל לקראת סיומו.

כידוע, בתחילה הכוונה היא לקבל את בני הקיבוץ הגרים בבתים המבונים. מדובר על כ-17 משפחות בניס, הגרות בבתים שמיועדים להיות משויכים להם לאחר הקבלה לחברות. כ-17 המשפחות הללו עברו את תהליך הקבלה לחברות עליו החליט הקיבוץ והוגשו להם חוזים.

במקביל, מתקדם התהליך לבנים המיועדים לבנות את ביתם בשכונות ההרחבה. חשוב להבין שתהליך זה, המתקדם במקביל, **קשור לקבוצת ה-17 בקשר ישיר, מכיוון שלמעט מחיר הבית כל שאר העלויות זהות**. סביר להניח כי גם החוזה יהיה דומה.

כאמור, השלב הנוכחי הינו השלב בו 17 המשפחות קיבלו את החוזה ללא מחירים, חוץ מדמי הכניסה. במעמד ועדת קבלה נמסרו לנו הסכומים המדויקים אותם נידרש לשלם: עלויות הקליטה והתשתיות וכן עלות המבנה הישן.

מקריאה ראשונית של החוזה הכתוב על-ידי עו"ד של הקיבוץ, וכן מייעוץ ראשוני שניתן לנו על-ידי כמה גורמים מקצועיים, הופתענו לגלות פער גדול וחוסר התאמה בין רצונו של הציבור בקיבוץ לקלוט את בניו, לבין החוזה. הסכומים אותם אנו נדרשים לשלם, קרי: עלויות הקליטה והתשתיות 300,000 ₪, דמי הכניסה בערך של 30,000 ₪ ועלות הבית (הישן) שנעה בין 150,000 ₪ ל-230,000 ₪ (בהתאם להערכת השמאי שניתנה כביכול לקיבוץ).

ניכר כי מנסחי החוזה לא שיקפו בו את העקרונות ואת רוח הקליטה. כמו-כן חד הצדדיות של החוזה בולטת לעין.

כלומר, משפחה הנקלטת בתוך המחנה בבית ישן נדרשת לשלם כ-500,000 ₪ (חצי מליון ₪!) ובל נשכח, כי סכומים אלה, אינם כוללים את עלות הקרקע ועלות השיפוץ של המבנה הישן שבעתיד, סביר להניח עוד נידרש לשלם.

על פניו, הסכומים **שוניים מהסכומים** שנגבו בקיבוצים באזורינו, שקלטו בניס במגרשים מבונים. ולמרות זאת – בשביל לא לעצור את התהליך (שהוא אינטרס משותף של הקיבוץ ושל הבנים), ביקשנו לקבל הסבר כתוב ומפורט איך הגיעו לסכומים שכאלה. שהרי כל בן-אדם סביר שנדרש לשלם סכומים כאלה וגם פחותים מהם, הגיוני שידרוש ויקבל פירוט אמין ומדויק המסתמך על הצעות מחיר והערכות רלוונטיות של גורמי מקצוע.

לצערנו הרב, עד לזמן כתיבת מכתב זה (24 בספטמבר 2011), נתקלנו ביחד ולחוד בסירוב חד משמעי לשקיפות ולא קיבלנו את מבוקשנו לפירוט מלא, אלא רק הסבר כללי (בעל-פה) לשיטה בה חושבו הסכומים. לטעמנו, סירוב זה שגוי ולא תקין. מבחינתנו תהליך זה לא יוכל להמשיך עד שנקבל פירוט מלא לסכומים הנדרשים מאיתנו לתשלום.

לסיכום, רוב חברי הקיבוץ הצביעו בשלוש הזדמנויות שונות עד כה, באופן המשקף את הרצון לקלוט בני משק, קליטה שאין בצדה רווח וכמובן גם לא הפסד כספי.

הנושאים הנ"ל נוגעים לכל מי שייקלט לקיבוץ בטווח הנראה לעין (כ-120 משפחות) ולכן אנו קוראים לכולם להתערור ולגלות מעורבות, לשאול, לחקור, להשתתף במפגשים הרלוונטיים ולהביע עמדה מתוך הבנת הנתונים והפרטים המרכיבים את תהליך הקליטה.

שנה טובה,

מקבוצת בניס הממתינים לקליטה בדירות המבונות, ומעוד כמה נוספים, שגם להם מאוד אכפת

על הדבש ועל העוקץ, על האיך ועל המה

ביום ראשון ה-25 לספטמבר, השתתפתי בישיבה שעסקה בענייני קליטה שאליה הוזמנו חברים ובנים מגבעת-חיים. מה שקרה בישיבה הזו, אסור שיקרה שוב, אסור שיקרה בקהילתנו ובחברתנו: אלימות מילולית, התנשאות והיוהרה התפרצו כהר געש מחלק מהמשתתפים.

התנהגות זו קשורה לדעתי למצב סביב נושא הקליטה בגח"מ, מצב בו לא מתקיימת שקיפות, לא מתקיים דיאלוג אמיתי והדדי ואין שיתוף פעולה מלא ואחראי בין הנהלות הקיבוץ לבין הבנים והוריהם.

במעבר בין תקיפות לתוקפנות לרוב מצוי הייאוש, לעיתים גם חוסר האונים וכמובן שבמרחק פסע מהם שוכן ומכרסם מבפנים – הכעס, ואתו התסכול.

כמי שפעילה שנתיים בתהליך הקליטה, ישבתי בכסא שלי ולא אמרתי מילה, לא בגלל שלא היה לי מה לומר (להיפך, אם לדייק) אלא בגלל שקפאתי על מקומי, התכווצתי בכיסאי. כעת כבר לא רק ה"מה" היה גלוי לנגד עיני אלא גם ה"איך".

על כל אחד מאיתנו: התקיף והתוקף, המנהל והמנוהל, המותקף והנעלב, האדיש והציניקן, וגם מי שלא יודע, שיושב על הגדר, שעסוק נורא בענייניו – לעשות עם עצמו בדק בית פנימי וכנה ולחשוב – איך הגענו עד הלום? וגם מעבר לכך – כיצד ניתן לעצור את כדור השלג המתגלגל והמאיים על החברה ועל התרבותיות בקהילה בגח"מ, או לפחות על מה שנותר ממנה. לטעמי אגב עוד נותר הרבה. אני משתדלת להישאר אופטימית.

ורק שלא נחייה לצידה ובתוכה של התנהלות שכזו. להזכירכם – אין אמת אחת.

שנה טובה ממיכלי עוזרד-לזו

=====

דברי ראובן אתר – ראש מנהלת הקליטה:

גם אני יצאתי בהרגשה לא טובה מהמפגש, במיוחד בגלל הטונים שנשמעו שם, ואני חושב שבהחלט צריך לשמוע ולהשמיע.

פה המקום לספר שלמחרת הפגישה התקשרו אלי כמה מהמשתתפים והתנצלו על צורת ההתבטאות של חלק מהבנים ואמרו לי שזו אינה צורת הדיבור והגישה שלהם.

מצד שני צריך גם להבין את המערכת.

המערכת היא זו שמטפלת בכל נושאי הקליטה, היא נבחרה לשם כך, וזה תפקידה.

מטרתנו לעשות זאת בצורה הטובה ביותר ולהביא את הדברים לידיעת כל הנוגעים בדבר, החברים והבנים.

אני מקווה שבתקופה הקרובה ביותר נוכל לקיים מפגש נוסף, לאחר שנבדוק את עצמנו ולראות איך אפשר לשפר את הדו-שיח ואת הרגשת הבנים והוריהם, ומצד שני לעמוד על הצרכים של גבעת חיים וחבריהם.

אני מאחל לכולם שנת קליטה טובה ופוריה

אפשר לפנות אליי בנוגע לתיקוני שרברבות
(אינסטלציה) במשך כל שעות היממה –
טלפון 050-2056026.

מיכה קינן

בקשה לפיתרון תעלומה

לפני כמה שבועות מצאתי בתא הדאר שלי את הספר:
"ילדות ללא שורשים" שנכתב ע"י שמעון גרכט.

תודה לתורם האלמוני, אני מעוניינת לדעת מי הוא/היא.

כמו כן, אשמח לקבל כל חומר כתוב, או פריטים/חפצים הקשורים בשואה עבור ארכיון בית
טרזין. בבקשה לציין מי התורם ופרטים הידועים על דרכו של החומר הכתוב או הפריט/חפץ.

תודה, תלמה כהן

נמשכת ההרשמה לעונה הבאה
2011-2012
בית הספר לטניס
גבעת חיים מאוחד

בחנהלת עמית נגדימן וארז הצבי:
בוגרי קורס מדריכים של וינגייט

- * לימוד יסודות וטכניקה של משחק הטניס למתחילים.
- * פיתוח טקטיקה וטכניקת משחק למתקדמים.
- * אימון בקבוצות וביחידים.
- * ילדים, נוער ומבוגרים.
- * שילוב של כף, מקצועיות וחס אישי.

מטרת הספורט:
חינוך לספורט כדרך חיים והתמחות. לימוד משחק הטניס
כדרך לביטוי של סבלנות, נכח' לעודד בקבלת החלטות,
פיתוח חשיבה, נחישות והתמדה.

חדש! חדש!
"תנועסנים" לקסנמים (גילאי 5-4)
תקניית יסודות תנועתיים, שימור היציבה, קואורדינציה, קשר עין יד,
מסמיקה גסה ועדינה וכו'.

עמית: 052-4298517 ארז: 052-8795385

גראש השנה, גראש השנה...

ניפגש בגריכה – למסיבת חג נפלאה!
ערב מקסים של תושבי הגבעה,
ובסיומו – סצנת יוגה-צחוק,
ש'יהיה רק מתוק מתוק...!
מופאניס כולס, לקו וטף,
לקפה ועוזה –
ביום חמישי, 29.9, בשעה 19:15
בגריכה.

שנה טובה ומתוקה!

ענבר וחגית

סתיו יהודי

ערב שבת 7 באוקטובר בשעה 20:30

ניפגש בחדר האוכל ("אגף הטעימות") ל"סתיו יהודי" –
מתכונת בה בחרנו לערב יום הכיפורים שלנו.

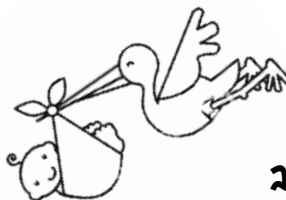
"סתיו יהודי" הוא ערב הבנוי על בחירה של קטעי פרוזה,
שירה ושירים מולחנים, כאשר הדגש הוא על הסיפור
האישי הקשור בבחירה.

אנחנו מזמינים אתכם להשתלב בערב כמאזינים וגם
כמשתתפים פעילים.

אם ברצונכם להביא אתכם קמע לערב, אתם מוזמנים
לפנות אלינו.

תמיר אמיר, לאה דגן

מלל טוג

לססתי וסזיק גזר
להולדת הנכז אגמ
גן לעזי ושל
אח לאוריה
גרכות למשפחה

מלל טוג

לזפנה וערן גולן
להולדת הבת נטע
אחות לעפרי
גרכות לסבתא טלי וסגא שמא'
ולכל המשפחה

מלל טוג

לשרה וסאגיק וייס
לניסואיו של ליאור עס אן
גרכות למשפחה

מלל טוג

לחנה מלל
לניסואיו של ארל עס יעל
גרכות למשפחה

מלל טוג

לעזה וזוזיק אור
לניסואיו של אגמ עס חן
גרכות למשפחה

שגנה טובה לכל בית גבעת חיים